

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. Пловдив, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Михаела Ат. Добрева

Членове: Станислава Б. Бозева
Момчил Ал. Найденов

при участието на секретаря Мария Б. Стоянова
в присъствието на прокурора Димитър А. Молев
като разгледа докладваното от Михаела Ат. Добрева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20235300602651 по описа за 2023 година

С присъда № 129 от 07.12.2021 г. по н.ч.х.д. № 2093/ 2021 г., РС Пловдив е признал подсъдимия Ж. Р. Ж., роден на ***г. в гр.П., живущ в с. Ц., общ. С., обл. П., ул. ,, **, б., български гражданин, неженен, неосъждан с ЕГН ***** за НЕВИНЕН в това на 24.09.2020г. в с. Ц. обл. П. да е разпространил клеветнически твърдения по отношение на тъжителката Н. В. В., като е публикувал в интернет предаване на „Господари на ефира“ със заглавие „Модни измами“, в което се съдържат клеветнически изрази, а именно, че тъжителката въвеждала хора в заблуда и неизплащала дължими парични суми, поради което и на основание чл. 304 от НПК го е ОПРАВДАЛ по повдигнатото му в този смисъл обвинение по чл. 148, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 2, вр. с чл. 147, ал. 1, вр. с чл. 63, ал.1, т. 5 от НК.

Срещу присъдата е постъпила жалба от тъжителката Н. В. В. и допълнение към въззивната жалба, като се иска отмяната ѝ и връщане на делото за ново разглеждане на друг състав на първоинстанционния съд за постановяване на нова осъдителна присъда. Твърди се, че присъдата е неправилна и нарушаваща правото ѝ на защита. Твърди се и че неправилно е

приложен чл.148 ал.2 от НК. Твърди, че събития, случили се след присъдата, представляват отежняващи вината обстоятелства за подсъдимия Ж.. Тези доводи са направени на 08.12.2023г. след даване възможност на жалбоподателката-тъжителка за допълване на възраженията си от жалба от 22.012.2021г. срещу оправдателната присъда. Жалбоподателката поиска в о.з. от въззивния съд да не се дава ход на делото, за да представи доказателства, което не се уважи, по аргумент на чл.271 от НПК. След даване ход на делото жалбоподателката поиска отлагане на делото за да допълни възраженията си в жалбата, което беше отказано по аргумент на чл.320 ал.4 от НПК, както и направи искания за събиране на доказателства от Инспектората на ВСС, които след формулирането им от жалбоподателката се оставиха без уважение, като неотносими.

Съдът, след като се запозна с оплакванията в жалбата и становищата на страните, изразени в пледоариите пред въззивната инстанция в с.з., и при направената служебна проверка установи следното:

Жалбата е подадена в законния срок и е процесуално допустима.

По същество: първоинстанционният съд е приел, че пред него са поставени за обсъждане обвинения по чл. 148, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 2, вр. с чл. 147, ал. 1, вр. с чл. 63, ал.1, т. 5 от НК.

За да постанови атакувания съдебен акт, РС Пловдив е приел за установена следната фактическа обстановка:

Тъжителката В. живеела в с.Ц., обл.П. и тъй като населеното място не било с големи размери хората я познавали.

Тъй като била ангажирана с дейността на юридическо лице с нестопанска цел в сферата на модата, тъжителката В. участвала в организиране на различни модни събития, включително гостуване на сръбски дизайнер в Р България, който да представи свои модели.

През 2014 година в предаването „Господари на ефира“ били излъчени серия от епизоди посветени на нейната дейност, в които се твърдяло, че била некоректна към партньори, не връщала пари, които дължала и с това бил създаден негативен нейн облик в общественото пространство.

На 24.09.2020г. във фейсбук страницата на с.Ц. бил прикачен линк към това предаване, а като подател на поста бил посочен подсъдимия Ж.. Ето защо тъжителката счела, че е наклеветена от него и се обърнала към съда по настоящото производство.

Горната фактическа обстановка, Съдът приема за установена от показанията на В-А.Б.Д., Г.Т.П. и К.В.С – дадени пред първоинстанционния съд и от писмените доказателства по делото. Не е подложил на съмнение нито едно от събраните доказателства. Въз основа на тях първоинстанционният съд е приел за установено от правна страна, че нито едно от тези доказателства, нито тяхната съвкупност позволяват да се направи извод за извършено престъпление от подсъдимия Ж..

Първоинстанционният съд е приел за установено, че липсват доказателства или дори индиции подсъдимият Ж. да е съпричастен към изготвянето на самото предаване „Модни измами“ и към съдържанието на изнесеното в него, а само безспорност на обстоятелството че е потребител на информация, който няма задължение да проверява дали е истинска или не, преди да я сподели; споделянето ѝ, от друга страна, първоинстанционния съд също е приел, че не осъществява състава на престъпление по чл.147, ал.1 НК.

От друга страна, първоинстанционният съд е приел, че по делото е недоказано обстоятелството, дали именно подсъдимият Ж. Ж. е разпространил чрез публикуване на линк към предаването от свой профил във Фейсбук, тъй като чл.159а НПК не позволяват да се изискват трафични данни за престъпления, които не са тежки по смисъла на чл.93 т.7 от НК. А информация кой стои зад инкриминираното деяние и пост в мрежата, първоинстанционният съд е установил, че не се съдържа и в свидетелските показания на допуснатите по искане на тъжителката свидетели.

Въз основа на горното, първоинстанционният съд е приел, че нито от обективна, нито от субективна страна се установява подсъдимият да е извършил престъплението, за което е обвинен. Поради което и е намерил, че подсъдимият Ж. Ж. е невинен в това на 24.09.2020г. в с.Ц. обл. П. да е разпространил клеветнически твърдения по отношение на тъжителката Н. В. В., като е публикувал в интернет предаване на „Господари на ефира“ със заглавие „Модни измами“, в което да се съдържат клеветнически изрази, а именно, че тъжителката въвеждала хора в заблуда и неизплащала дължими

парични суми, и на основание чл. 304 от НПК го е оправдал по повдигнатото му в този смисъл обвинение по чл. 148, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 2, вр. с чл. 147, ал. 1, вр. с чл. 63, ал.1, т. 5 от НК.

Пред въззивния съд делото е висящо по жалба на тъжителката.

Иска се отмяната на оправдателната присъда и връщане на делото за ново разглеждане на друг състав на първоинстанционния съд за постановяване на нова осъдителна присъда. Съгласно чл.335 ал.2 от НПК: *Въззивният съд отменя присъдата и връща делото на първата инстанция в случаите по чл. 348, ал. 3, освен ако сам може да отстрани допуснатите нарушения или те са неотстраними при новото разглеждане на делото. А съгласно чл.348 ал.3 от НПК: Нарушението на процесуални правила е съществено, когато: е довело до ограничаване на процесуалните права на страните, ако не е отстранено; няма мотиви или протокол за съдебното заседание на първата или въззивната инстанция; присъдата или решението са постановени от незаконен състав; тайната на съвещанието е била нарушена по време на постановяване на присъдата или решението.*

Възражението е неоснователно - нито в жалбата, нито пред въззивната инстанция жалбоподателката посочва каквото и да е конкретно нарушение от категориите, изчерпателно изброени в чл.348 ал.3 от НПК, а при самостоятелния си прочит въззивният съд не установи такива да са допуснати.

Твърдението, че присъдата е неправилна и нарушаваща правото ѝ на защита, въззивният съд също счита за неоснователно. Право на защита има подсъдимият. Пострадалият от престъпление, каквато претендира да е жалбоподателката-тъжителка, в делата от частен характер (каквото е настоящото) разполага с правата на обвиняваща страна и като такава в нея е доказателствената тежест в наказателния процес. Въззивният съд не установи каквото и да е преграждане на възможността на тъжителката да аргументира обвинението си, да ангажира доказателства и да участва в съдебното производство пълноправно. Възражението за неправилност на присъдата, също е неоснователно – правилност на присъдата е родово понятие (правилна тази, която е законна, справедлива и обоснована). Като сочене на нарушения на закона от жалбоподателката би могло да се приеме твърдението неправилно приложен чл.148 ал.2 от НК. Самото твърдение не е

конкретизирано. Разпоредбата на чл.148 ал.2 от НК касае наказуемостта в квалифицираните случаи на клевета (чл.147 ал.1 от НК), а в конкретния казус – ал.1 т.2 на този текст от материалния закон (клевета, разпространена, чрез средствата за масова информация). За да е приложим текстът следва да е налице изобщо деяние, автор на което да е подсъдимия, отговарящо на правна квалификация клевета, и едва след това да се обсъжда твърдяното квалифициращо обстоятелство по чл.148 ал.2 вр. ал.1 т.2 от НК. Първоинстанционният съд е обсъдил основното подлежащо на обсъждане обстоятелство – автор ли е подсъдимия на това престъпление – той ли е съставител на предаването „Модни измами“ и той ли го е публикувал във Фейсбук. Изводът на първоинстанционния съд за невиновност на подсъдимия, следва пряко от извода за липса на каквато и да е доказана съпричастност на подсъдимия. В жалбата не се навеждат доводи за наличие на необсъдени доказателства или за превратно възприемане от съда на такива. При самостоятелния си прочит въззивният съд намира за правилна и законосъобразна преценката на първоинстанционния съд за недоказаност на авторството на деянието.

Неоснователно е и възражението, че са налице отежняващи обстоятелства - за да са налице отежняващи вината обстоятелства за подсъдимия Ж. е необходимо да има доказана вина, която да се отежнява. А както се обсъди по-горе по делото не е доказана каквато и да е съпричастност на подсъдимия, още по-малко негово субективно отношение.

При самостоятелния прочит на доказателствения материал и съпоставката му с мотивите на присъдата, въззивният съд установи, че първоинстанционният съд е приел за установена фактическата обстановка по делото при точно, коректно и съответно спазване на процесуалните правила и принципи и обективен анализ на събраните по делото доказателства, които са възприети от съда по единствено възможния начин, коректно и правилно, а изводите относно недоказаността на обвинението и несъставомерността на деянието са законосъобразни и правилни. Присъдата е стъпила на изчерпателно събран и обсъден доказателствен материал, който в своята съвкупност и според въззивния съд установява именно възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка. Въззивният съд не намери основание за упрек спрямо оценката на доказателствения материал и правните изводи, направени от първоинстанционния съд – такива доводи не

се и правят от инициатора на въззивното производство.

Като не намери основателно възражение направено от инициаторите на въззивното производство, което да обосновава отмяна на атакуваната присъда и като не установи други нарушения на материалния и процесуалния закон след проверка съгласно чл.314 ал.1 и 2 от НПК от настоящият въззивен състав, на основание чл.338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 129 от 07.12.2021 г. по н.ч.х.д. № 2093/2021 г. на РС Пловдив.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____